

[Tom Behnke]

Det, der sker, er, at narkomaner i Danmark efter tre måneders afvænnning får sparket og lander ude på gaden, uden at der er nogen, der sørger for, at de kommer videre. Det duer ikke, og mit spørgsmål skal være: Hvad vil regeringspartierne gøre ved det?

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg kommer ikke op for at besvare det spørgsmål, om hvad regeringspartierne kan gøre, for det er jeg jo ikke i stand til.

Jeg kan godt forstå, at Fremskridtspartiet har fremsat dette forslag. Dels har vi jo nu hørt meget om Fremskridtspartiets ønsker om at medvirke til en nedbringelse af narkotikamisbruget gennem de forslag, Folketinget har behandlet her i eftermiddag – og det er jo i høj grad et prisværdigt initiativ – dels var Folketingets Socialudvalg jo sidste år i marts måned på studierejse i Italien, hvor vi besøgte dette center, som Fremskridtspartiet har ladet sig inspirere af. Jeg tror da, at alle vi, der havde mulighed for at deltage i dette studiebesøg, i høj grad blev glade eller inspirerede eller syntes, at der skete nogle gode ting. Jeg er enig med hr. Tom Behnke, dels når han taler om varigheden af denne behandling som noget positivt, og dels når han anfører, at det skulle være et supplement til andre tilbud og selvfølgelig ikke stå som noget enkeltstående; sådan havde jeg heller ikke opfattet Fremskridtspartiets forslag.

Så jeg kan godt forstå, at man stiller forslaget, og jeg synes også, der er mange gode ting i det. Det, der gør mig betænkelig, er det med at overføre et italiensk projekt til Danmark. Hvad med forskellen i den sociale kultur, og hvad med forskellen i familiestrukturen? Det tror jeg ikke man kan.

Jeg synes også, at når Fremskridtspartiet anfører i beslutningsforslaget, at det skal være gældende i alle dele af landet, er det, som om man er blevet inspireret af noget i Italien, og nu vil man have en landsomfattende dansk model. Sådan opfatter jeg det. Jeg har læst bemærkningerne til beslutningsforslaget, og de indeholder jo en vældig fin gennemgang af, hvad projektet går ud på, som jeg kan være enig i efter det materiale, vi også fik dernede. Men der er ikke en linje, ikke en sætning om noget med økonomi, hvad sådan noget eventuelt skulle koste.

Der er også en anden ting, som jeg synes er væsentlig – og det var også noget af det, socialministeren var inde på – og det er, at når vi har sagt, at løsningen af disse opgaver i Danmark ligger hos amterne, så er det altså svært at komme med en lov, der ligesom siger, at nu skal vi gøre det her på en bestemt måde. Der tror jeg, det er vigtigt, at man sørger for, at amterne, som har ansvaret for at løse disse opgaver, ikke får trukket nogle løsninger ned over hovedet.

Men jeg kan godt forstå, at Fremskridtspartiet er optaget af denne model. Fra Det Konservative Folkepartis side kan vi ikke støtte beslutningsforslaget, som det foreligger, men jeg synes, der er mange gode elementer i det, så jeg vil håbe, at det kan bruges som inspiration til en forsøgsordning eller et eller andet. Det ville være synd, om man ikke brugte nogle af de gode inspirationsmodeller, man har lært at kende fra andre lande og bare har afvist ud fra hensyn til kultur eller sociale forhold, og lod sig inspirere og måske overvejede, om der på en eller anden måde kunne dannes grundlag for, at man fik et forsøg, som så kunne give os noget viden om, hvorvidt det kunne overføres til danske forhold.

Else Winther Andersen (V):

Jeg vil gerne rose Fremskridtspartiet for dette beslutningsforslag om behandling af narkomaner ud fra den model, som vi jo erfarede om, da vi var i Rom.

Dermed være ikke sagt, at Venstre kan gå ind for den samlede helhed, der ligger i det; men det, at vi har fået samlet op på de erfaringer, vi gjorde ved at se, hvordan andre gør det, synes jeg, Fremskridtspartiet skal have en kvittering for.

Det, der er godt ved dette forslag, er, at der er mulighed for at give et fleksibelt tilbud i behandlingen af narkomanerne, bl.a. fordi alle narkomaner ikke har brug for det samme tilbud. De har måske ikke brug for den model, man arbejder efter rundt om i amter og kommuner, den, jeg kalder den pædagogiske model. Det er den model, jeg selv blev bekendt med i de år, jeg læste på universitetet, når vi talte om klienterne: Det var altid synd for klienterne, og det var altid synd for narkomanerne, og derfor har man en tendens til at påtage sig ansvaret som behandler. Det gør man ikke i